

De zelfmoordterroriste, haar geloof en haar techniek

DERTIENDE CONFIDENTIE

De ezels was als pacifist geenszins onderlegd in de wetten van de granaatkunde maar had als doe-het-zelver voldoende notie van elektriciteit om te vermoeden dat de vrouw die hem haar half naakte, met explosieven gedrapeerde torso liet zien, geen vertegenwoordigster in kerstverlichting was.

Toen zij ook nog vaardig en vlot een koordje om haar wijsvinger wond, en het strak trok met de woorden 'Je krijgt dertig seconden de tijd om te antwoorden op de vraag!', wist hij stellig zeker dat hij oog in oog stond met een professionele zelfmoordterroriste.

Prompt namen zijn emoties het commando van zijn hersens over, en met de snelheid van een reflex zaaiden zijn angst en ontredde in zijn hele lijf.

'Ik heb... de vraag niet helemaal begrepen,' hakte hij.

'De vraag is,' riep de zelfmoordterroriste, "'Geloof je of geloof je niet?!'"

'Veronderstel,' zei de ezels met een afwerend gebaar, 'dat iemand daar "nee" op antwoordt, wat gebeurt er dan?'

'Dan arriveert hij vandaag nog in de hel!'

'En wat als hij kiest voor "ja"?'

De zelfmoordterroriste knipperde met haar ogen en haalde haar schouders op.

'Niets.'

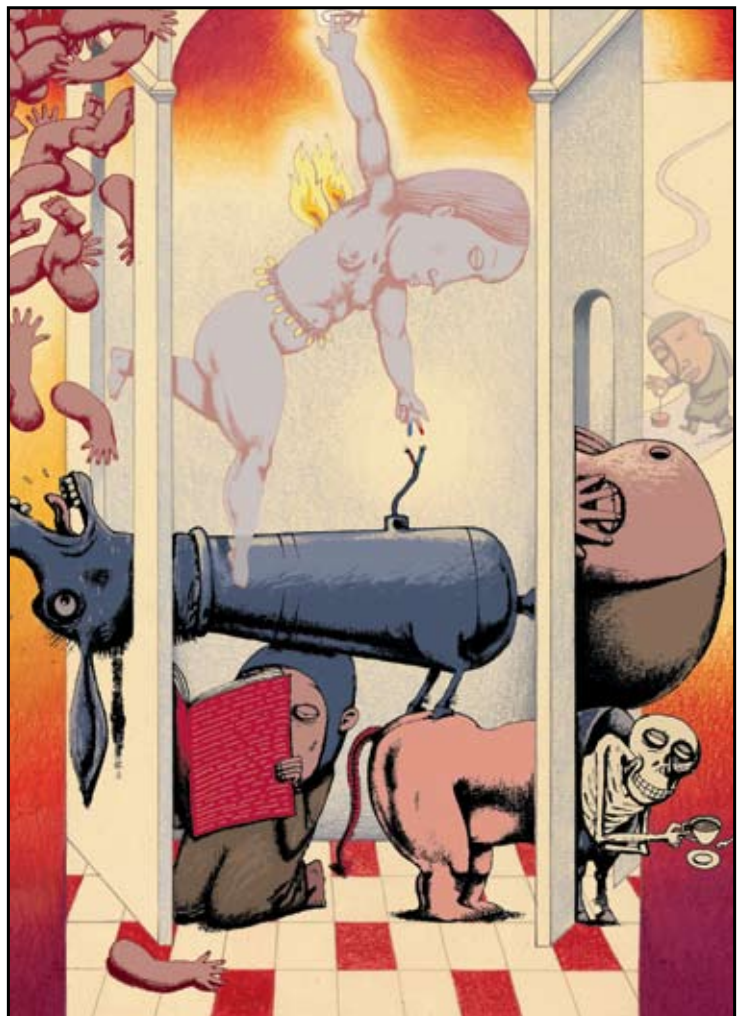
'Wat?'

'Dan gebeurt er niets.'

'Is dat niet wat onbillijk?' vroeg de ezels zich in alle ernst af. 'De slechten gestraft in de hel, daar valt iets voor te zeggen. Maar de goeden, verdienen die niets béters dan... niets?'

'Ik ken jouw soort,' zei de zelfmoordterroriste hoofdschuddend. 'Jij lijkt mij weer zo'n verwaande intellectueel die tijd probeert te winnen. Maar daar trap ik niet in. Jij behoort tot het slag dat zich overal buiten waant. Jij bivakkeert op de rand van de dag. Jij leeft buiten het leven. Jij bekijkt jezelf in de spiegel terwijl je redevoeringen houdt over het gat in de ozonlaag, over armoede in verre streken, over overstromingsgevaar bij de beek in het veld om de hoek. Je geeft interviews over jezelf en de wereld, waarin je uitlegt dat uiteindelijk op de keper beschouwd alles betrekkelijk is. Je begint over de dood omdat dat in de mode is, omdat je postmodernistisch bent, of omdat je kickt op rituelen. Je neemt het woord dood in de mond gewoon als een snoepje, als een hapje op een receptie, omdat je de dood nog nooit echt hebt geproefd, omdat je niet weet wat dat is!'

'U moet heel wat hebben meegemaakt,' zei de ezels zacht, 'ik kan mij voorstellen hoe u zich voelt.'

'O ja?!' riep de zelfmoordterroriste uit, 'weet je dan hoe het wéerkelijk voélt, meneer de mannelijke intellectuele ezels, als ongelovige zwijnen je verkrachten met een revolver in je keel. Zodat je kokhalst van ellende. Terwijl je kind moet toezien en zwijgen, maar het toch niet kan laten om het uit te schreeuwen. Dus als die revolver wijkt uit je mond, dan doet hij dat enkel om zich te richten op je kind. Je kind dat ineens je kind niet meer is. Want het leven, die miljarden gedachten die anders zo speels weerkaatsen tegen de binnenkant van zijn kinderschedel, gulpt nu naar buiten in een sierlijk fonteintje van bloed. Miljarden flarden dode gedachten verdampen naast je man die daar ook ligt geslacht. Alles wat je een heel leven vurig hebt liefgehad, is in een paar minuten herleid tot twee stapeltjes lauw vlees. Wat weet jij van voelen, meneer de ezels?! Dus zeg mij nu eindelijk, voor eens en voor altijd, geloof je of geloof je niet?! Je laatste dertig seconden gaan nu definitief in!'

'Maar... ik heb niets gedaan?!' riep de ezels uit.

'Daar gaat het precies om!' krijste de zelfmoordterroriste, 'dat je niets doé! Iemand die gelooft - in Iets Hogers, of Iets Anders, of Iets Beters - kan niet lijdzaam toezien. Kan niet verdragen dat het Kwaad altijd en overal zomaar kan doen wat het doet!'

De zelfmoordterroriste, haar geloof en haar techniek

DERTIENDE CONFIDENTIE

Twintig seconden!...'

'Goed, goed, ik geloof!' riep de ezel.

'Dat is niet genoeg! In wie of in wat geloof je dan? Vijftien seconden!...'

'Eu-eur... is zoveel. Kunt u niet een paar voorbeelden geven?'

'Tien!...'

'Ik kan zo niet denken,' jammerde de ezel, 'als u zo telt!

'Je moet niet denken maar geloven! Vijf!...'

'Het komt!' riep de ezel, 'Wacht!'

'Drie!...'

'Ik geloof in... in...!'

'Te laat!'

Eén ogenblik voelde de ezel echt lijfelijk hoe zijn kop zich los scheurde van zijn romp en als een komeet in een baan om de stal werd gebracht, maar toen hij even later zijn ogen opende en zag hoe de zelfmoordterroriste vruchteloos aan haar touwtje bleef snokken, stelde hij vast dat alles aan zijn lijf nog altijd op zijn oorspronkelijke plaats zat.

'Is er een probleem?' informeerde hij.

'Wat?'

'Een defect of zo?'

'Blijf waar je bent!' riep de zelfmoordterroriste.

'Als u mij het eens laat bekijken,' stelde de ezel voor. 'Ik heb mijn hele stal van elektrische leidingen voorzien.'

De zelfmoordterroriste aarzelde maar hield haar hand achterdochtig voor zich uit.

'Volgens mij,' zei de ezel, terwijl hij voorzichtig naar de voering van haar mantel wees, 'zijn er twee circuits ver-

keerd verbonden. Rood, zie je, hoort in elektriciteit normaal gezien bij rood, en blauw bij blauw. In techniek hoef je echt aan niks te twijfelen. Geloof u me, of geloof u me niet?'

“Tientallen variaties van onzekerheid flitsten voorbij in haar blik.”

De zelfmoordterroriste knipperde met haar ogen. Tientallen variaties van onzekerheid flitsten voorbij in haar blik.

'Jouw techniek is

mijn techniek niet!?!' schreeuwde ze tenslotte, toen haar ogen op woede sprongen. De hooghartige grijns die daarop volgde, liet zien dat ze haar oude zelfvertrouwen inmiddels terug had gevonden: 'Dat zou je wel willen, hè?! Dat ik mezelf door jouw leugens de lucht in blaas?!'

En even snel als ze haar bovenlichaam aan de ezel had ontbloot, sloeg ze haar mantel weer dicht en beende weg.

Een week later prijkte de zelfmoordterroriste met haar foto op de voorpagina van de krant. Ze zag eruit als een vredig, gezellig marktplein dat door een mysterieuze explosie zonet was veranderd in een bloederig non-figuratief schilderij.

Bij het bekijken van de foto herinnerde de ezel zich een ogenschijnlijk onbeduidend voorval van de dag voordien, waarvan de diepere zin hem nu pas duidelijk werd. Hij had thee ingeschonken en een paar minuten mijmerend in zijn kopje gestaard toen er zich ineens, als vanuit het niets, enkele concentrische cirkels aftekenden in het dampende rimpelloze oppervlak van de thee. Het schoteltje eronder had ook even getrild, en vanuit het dorp verderop had een doffe knal weerklonken, alsof iemand daar een reusachtige kastanje pofte op een Bengaals vuur.

'Ja, ik geloof,' dacht de ezel, terwijl hij de foto uitknipte en zorgvuldig in zijn gastenboek plakte. 'Ik geloof in geloof.'